

tales op, svare vi: Saa kommer man til det andet Led i Sætningen. Det kan særdeles godt lade sig gjøre.

Det tredje Spørgsmaal, der ligger under Forhandling, som jeg skulde omtale med et Par Ord, er Vædringsforslaget Nr. 187. Det angaar Regtelse af andet Bidrag til Museumsbygningen. Det er jo et Spørgsmaal til Klaring af hele den provisoriske Eftersættelse. Man vedtog i Fjor her i Thinget første Bidrag af de 2 Mill. Kr. til Opførelse af Kunstmuseumsbygningen, men som De vide, kom der ingen Finantslov, ligesaa lidt da som tidligere i de senere Aar. Nu er det vor Opfattelse, at hvad enten vi have et provisorisk Ministerium eller ikke, saa har en saadan Situation afholde vedkommende Minister fra at udføre et saadant Botum om saadanne ekstraordinære Poster paa Finantsloven. Forudsætningen for Bevillingens Givelse var jo, at Finantsloven blev vedtagen, men den blev ikke vedtagen. Ministeren iværksatte det provisorisk, og saa kommer han nu med Forlangende om den anden Bevilling. Givde vi den saa, kunne vi ikke se rettere, end at saa acceptere vi, billige vi den provisorisk paabegyndte Sværskættelse. Det høie Flertal bestrider dette og protesterer imod, at det skulde kunne opfattes saaledes. Jeg kan ikke opfatte det anderledes end, at vi godkjende og billige den Fremgangsmaade, at en Regjering kan tage imod, hvad den synes om paa Budgettet, føie Resten til, deraf lave et Finantsprovisorium og udføre dette provisoriske Budget, og saa skulle vi være bundne til at fortsætte med de første Vota, begynde igjen anden Gang som Erkjendelse af det første. Det er at føie os ind i et Virvar og en Mangel paa Holdning overfor et Hovedspørgsmaal, Bevillingsretten, hvorved vi, synes jeg, kun opmuntre Ministeren til at fortsætte ad den Vej. Kan Ministeren gjøre det for sin Administrations Vedkommende, kan man aldrig have det mægtigere. Ministrene tage, hvad de under Forhandlingerne kunne faae; Resten føie de til selv; de tage den enkelte Afstemning ud af et Lovforslag og bruge den eller lave deres Lovforslag om til Provisorier, som de ville, og saa følge de det. Lad os tage et Exempel. Man forhandler et Lovforslag, Folkethinget og Landstinget ere enige med Ministeriet f. Ex. om 10 Paragrafer i et Lovforslag paa 20 Paragrafer, de andre ere Landstinget og Regjeringen enige om, men ikke Folkethinget. Saa sætter Ministeriet Sagen i Værk; de 10 Paragrafer sætter det igjennem og af de 10 andre Paragrafer, hvad det synes om, og saaledes kommer Loven ud. Paa lignende Maade gaar det med Hensyn til Budgettet,

hvis man billiger, at saadanne ekstraordinære Foranstaltninger paabegyndes provisorisk. Altsaa de enkelte Vota paa Finantsloven maa ikke begrundes saaledes. Jeg erkjender derimod, at naar Regjeringen ved særlig Lov faar bevilget Udførelsen af en Foranstaltning eller faar Bemyndigelse til ved særlig Lov at udføre denne Foranstaltning, saa har Lovgivningsmagtens forskjellige Faktorer paa den mest stringente Maade godkjendt, naar der ikke staar Andet i selve Loven, at Ministeren maa udføre Loven paa forventet Tillægsbevilling. Men der er ikke en særlig Lov om Museumsbygningen, kun et Botum under Forhandlingerne om et Finantslovsforslag, der ikke er blevet til Lov. Det er altsaa konstitutionelt set ganske vist. Jeg vil dog for mit Vedkommende ikke negte, at den store Bevilling til Museet i Fjor kunde der ogsaa af andre Grunde gjøres Indbending imod, men det er ellers rent fra Bevillingsrettens Standpunkt, at jeg har set dette Forslag. At Regtelsen skulde have særlige Konsekventer for Statskassen kan jeg ikke tro; og selv om saa var, er der andre Spørgsmaal af større Betydning end dette, som Statskassen lider Tab ved, at Finantsloven gaar i Stykker op.

Frier: Det er § 21 IV. A., jeg gjerne vilde føie et Par Ord til i en Sag, som jeg allerede havde Leilighed til at tale om, da jeg tidligere i 1884 havde den Ære at tale ved Finantslovens Behandling; det Forhold, der finder Sted, for saa vidt som Loven af 23de April 1881 jo hjemler Stolefondene Tilskud af Statskassen som Tillæg til Lærernes Lønning, uden at en lignende Begunstigelse er bleven den kjøbenhavnske Lærerverden til Del. Hvad jeg i Realiteten har at sige om denne Sag, sagde jeg allerede ved denne Leilighed, og Forholdet har ikke forandret sig siden, saa der er ikke Grund til to Gange at bebyrde Rigsdagstidenden med samme Materiale. Jeg skal kun fremhæve, at der allerede dengang, Aaret forud, havde været Enighed mellem Finantsudvalget og Ministeren om, at en Bevilling i Form af Tilskud til kjøbenhavnske Læreres og Lærereunders Lønning vilde være paa sin Plads, men at Sagen ikke førtes igjennem, fordi man, da man henvendte sig til Skoledirektionen i Kjøbenhavn, dengang fik et afvisende Svar fra denne, som ikke mente, at der var særlig Anledning til at hjælpe de kjøbenhavnske Lærere fra Statens Side. I saa Henseende turde muligvis Forholdet have forandret sig siden den Tid; det er muligt, at man nu ved at gjenoptage Sagen vilde se de kjøbenhavnske Autoriteter stille sig